

Republika Hrvatska
Općinski sud u Makarskoj
Makarska, Kralja Petra Krešimira IV br. 2

P-420/2026-12

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Općinski sud u Makarskoj, po sucu Angeli Koštro kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužiteljice Lee Grmoje, Jadranska broj 6, Makarska OIB: 69910757450 zastupane po punomoćniku Stipi Vuletiću, odvjetniku iz Makarske protiv tuženika Zagrebačke banke d.d., Trg bana Josipa Jelačića 10, Zagreb OIB: 92963223473 zastupanog po punomoćniku Kruni Kneževiću, odvjetniku u Odvjetničkom društvu Metelko, Knežević & partneri d.o.o. iz Zagreba, radi utvrđenja i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 24. rujna 2026. godine, u nazočnosti zamjenika punomoćnika tužiteljice Daria Lalića, odvjetnika i zamjenika punomoćnika tuženika Dina Makarovića, odvjetničkog vježbenika, dana 12. listopada 2026. godine

p r e s u d i o j e

I/ Prihvaća se tužbeni zahtjev koji glasi:

1.“ Utvrđuje se ništetnom odredba sadržana u članku 2. toč. 11 Ugovora o namjenskom kreditu broj 7105162047 koji su tužitelj Lea Grmoja, Jadranska broj 6, Makarska, OIB: 69910757450, kao korisnik kredita i tuženik Zagrebačka banka d.d. Trg bana Josipa Jelačića 10, Zagreb OIB: 92963223473, kao kreditor, zaključili dana 29. 03. 2011. godine, i to u dijelu koji glasi:

„Korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o tarifi naknada za usluge Kreditora“, pa stoga navedena odredba ugovora, kao i sve kasnije izmjene te odluke ne proizvode pravne učinke između ugovorenih strana.

II/ Nalaže se tuženiku naknaditi tužiteljici trošak parničnog postupka u iznosu od 1.356/18 eura sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 12. listopada 2026. godine do isplate po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dana 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dana 1. srpnja te godine, dok je referentna kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizišla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, a sve u roku od 15 dana.

O b r a z l o ž e n j e

Tužiteljica Lea Grmoja podnijela je tužbu protiv tuženika Zagrebačke banke d.d., radi utvrđenja ništetnosti, dana 08. travnja 2026. godine u kojoj navodi da je tužiteljica s tuženikom sklopila dana 29. ožujka 2011. godine Ugovor o namjenskom kreditu broj 7105162047 na iznos od 80.000,00 eura. Navodi da je ugovorom o kreditu tuženik odobrio i stavio na raspolaganje tužitelju kredit u iznosu kunske protuvrijednosti od 80.000,00 eura obračunate prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan isplate kredita dok je kredit zaključen na period od 15 godina. Navedenim ugovorom o kreditu da je tuženi odobrio i stavio na raspolaganje tužitelju kredit u iznosu kunske protuvrijednosti 80.000,00 eura obračunato prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan isplate kredita. Tužiteljica navodi da se obvezala isti iznos kredita uz valutnu klauzulu s pripadajućim kamatama vratiti na vrijeme i na način utvrđen tim ugovorom. Nadalje, ugovorne strane da su čl. 2. toč. 11. ugovorile odredbu da se korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove sukladno s Odlukom o tarifi naknade za usluge kreditora. Tužiteljica da je predmetni ugovor sklopila kao potrošač, te da se radi o potrošačkom ugovoru o kreditu sukladno čl. 3. toč.1. u svezi s čl. 56 Zakona o zaštiti potrošača, a koji da je bio na snazi u vrijeme zaključivanja predmetnog ugovora obzirom da kredit nije namijenjen poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti tužitelja. U odnosu na naknade i troškove za obradu kreditnog zahtjeva koja se naplaćuje prilikom prvog korištenja kredita a u odnosu na ništetnost navedene odredbe navode da je odredbom čl. 295 ZOO-a propisano da su opći uvjeti sastavljeni za veći broj ugovora koje jedna ugovorna strana, (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj strani, bilo da su sadržani u formularnom (tipskom) ugovoru, bilo da se na njih ugovor poziva, a obvezuju ugovorne strane. Nadalje, ističe da je odredbom čl. 269 ZOO-a propisano da je objekt ugovorne obveze činidba koja se može sastojati u davanju, činjenju, propuštanju ili trpljenju, a st. 2. je propisano da ta činidba mora biti moguća, dopuštena i određena odnosno odrediva, dok je u čl. 270 ZOO-a propisano da kada je činidba nemoguća, nedopuštena, neodređena ili neodrediva tada je ugovor ništetan. Nadalje, ističe da je u vrijeme zaključenja Ugovora o kreditu na snazi bio ZZP /03 koji odredbom čl. 96. st. 1 propisuje da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravim i obvezama ugovorenih strana na štetu potrošača dok se st 2 propisano kako se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njen sadržaj. Nadalje, navodi da se u konkretnom slučaju radi o tipičnom formulacijskom ugovoru, unaprijed sročenom i priređenom od strane tuženika koji korisnik kredita može ili potpisati ili ne odnosno po principu „uzmi ili ostavi“. Navedeni ugovor da sadrži odredbu prema kojoj korisnik kredita se obvezuje platiti sve naknade i troškove sukladno općim uvjetima poslovanja i Odluci o Tarifi naknada za usluge kreditora, ali da u samom ugovoru nije navedeno od čega se stoji navedena naknada i troškovi niti zašto je određena u baš tom iznosu. Tužiteljica navodi da je potrošač u smislu odredbe čl. 3 ZZP-a odnosno fizička osoba koja navedeni ugovor o kreditu nije sklopila u svrhu koja bi bila namijenjena njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti iz čega da proizlazi da nema pravnih znanja koja su potrebna sa bi mu takva odredba bila jasna i lako razumljiva i to sve za razliku od

prednika tuženika koja je sklapanju predmetnog ugovora o kreditu pristupila u okviru svoje djelatnosti. Nadalje, tužitelj navodi da tuženik navedenom naknadom nije pokrio niti troškove likvidnosti, a niti nemogućnost plasiranja kredita na tržište, niti da je pretrpio štetu. Nadalje, tužiteljica navodi kako je premetni ugovor prethodno pripremio tuženik, budući da navedeni ugovor ima njegovu brojčanu oznaku, te da stranke o spornim odredbama nisu pojedinačno pregovarale, a tome da ide u prilog i okolnost što je tuženik sebi na dispoziciju ostavio slobodu određivanja visine naknade bez da se o tome pojedinačno pregovaralo. Navodi da iako odredba čl. 2 toč. 11. ugovora o kreditu, iako lako uočljiva jer je ista pisana istom veličinom slova kao i ostale ugovorne odredbe, da nije jasna, jer se izričito ne navodi o kojim uvjetima se radi već se paušalno navodi da se korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove sukladno važećim Općim uvjetima poslovanja i Odluci o tarifi naknada kreditora, ali se ne navodi na što točno se ta naknada odnosi i što se tim troškom pokriva te ostale parametre kako bi potrošač mogao donijeti konkretnu odluku prilikom sklapanja ugovora te zbog toga ta odredba nije lako razumljiva prosječnom potrošaču a prvenstveno jer iznos same naknade nije nenaznačen u samomu ugovoru. Nadalje, ističe da ništetnost spornih odredaba čl. 2. toč. 11. ugovora o kreditu proizlazi iz činjenice da tuženik u vezi istih nije pojedinačno pregovarao s tužiteljicom što da je suprotno odredbi čl. 96. st. 1 i 2 Zakona o zaštiti potrošača kojom je propisano da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača s time da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba unaprijed formulirana od strane trgovca te da zbog toga potrošač nije imao utjecaj na njen sadržaj.

U odgovoru na tužbu tuženik prije svega navodi da tužiteljica nema pravni interes za ovakvu pravnu zaštitu koju zahtijeva postavljenim tužbeni zahtjevom, jer da njeno pravo nije bilo nikada povrijeđeno te da nisu ispunjene procesne pretpostavke propisane čl. 187. st. 2. ZPP-a jer da tužitelj nema pravni interes na podnošenje tužbe na utvrđenje. Ujedno navodi da prigovara visini predmeta spora. Tuženik ističe kako tužitelj nije dokazao da je potrošač niti da se sredstvima kredita koristio za potrošačke svrhe, a zakon da ne predviđa da bi se takva svrha trebala presumirati, te da je tužiteljica dužna dokazati svoj status potrošača. Nadalje, navodi kako je tužitelj kao korisnik kredita bio u vrijeme zaključenja predmetnog ugovora o kreditu jasno i izričito upozoren s primjenom Odluke o tarifama temeljem koje je eventualno naplaćena ulazna naknada. Nadalje, ističe da je odredba kojom se ugovara obveza korisnika kredita za plaćanjem naknada i troškova jasna, lako uočljiva i razumljiva, a da sukladno čl. 84 ZPP-a nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Tuženik navodi kako je tužiteljica bila upoznata s obvezom plaćanja ulazne naknade te da je bila upoznata i s točno određenim iznosom koji mora platiti za ulaznu naknadu. Navodi da odredba o ulaznoj naknadi ne uzrokuje takvu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama koja bi se imala smatrati znatnom u smislu odredbi ZPP-a.

U dokaznom postupku ovaj sud je izvršio uvid u dopis Zagrebačke banke d.d. od 28. 07. 2025. (list 5), ugovor o namjenskom kreditu od 29. ožujka 2011. godine (list 6-12), promet po kreditu (list 13-26), te izveo dokaz saslušanjem tužiteljice u svojstvu parnične stranke (list 138-139).

Cijeneći rezultate dokaznog postupka, kako cjelokupnog tako i svakog pojedinačno, a na osnovi odredbe čl. 8. ZPP-a ovaj sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužiteljice osnovan.

Iz iskaza tužiteljice utvrđeno je da je ona sa Zagrebačkom bankom sklopila ugovor o kreditu u ožujku 2011. godine, te da se radilo o stambenom kreditu na iznos od 80.000,00 eura sa rokom otplate od 15 godina. Temeljem navedenog kredita da je tužiteljica riješila stambeno pitanje, te je kupila stan u kojem i danas živi s obitelji. Prije samog sklapanja ugovora o kreditu da je ona pročitala tekst ugovora, te je u istom vidjela da se u istom navodi nekakva naknada koju je potrebno platiti. Na njen upit službeniku banke o kakvoj se naknadi radi, i na što se ona konkretno odnosi, da joj isti nije mogao dati konkretan odgovor, ali da joj je ujedno rečeno da je plaćanje te naknade preduvjet za dobivanje kredita. Iz iskaza je utvrđeno da je tužiteljica i prije bila klijent Zagrebačke banke, a u razgovoru sa službenikom banke da su je uvjerali da je to najbolji kredit za nju, nakon čega da je pristala potpisati taj ugovor. Iz iskaza je utvrđeno da se u konkretnom slučaju radilo o tipskom ugovoru, te da nije mogla pregovarati o odredbama kredita.

Iskazu saslušane tužiteljice ovaj sud je poklonio vjeru obzirom smatra da je ista iskazivala životno, logično, te u skladu s dokumentacijom koja prileži spisu.

Među parničnim strankama nije sporno da su tužiteljica kao korisnik kredita i tuženik kao kreditor sklopili ugovor o namjenskom kreditu dana 29. 03. 2011. godine broj 7105162047 iznos od 80.000,00 eura.

Isto tako nesporna je činjenica da je odredbom čl. 2. toč. 11. predmetnog ugovora o kreditu ugovoreno da je tužitelj dužan platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o tarifi naknada za usluge kreditora.

Naprotiv, sporno je pitanje je li odredba predmetnog Ugovora o kreditu koja se evidentno odnosi i na naknadu za obradu kredita tzv. ulaznu naknadu nepoštena, a time i ništetna, a sporan je i tijek zakonske zatezne kamate, a sporno je postoji je na strani tužiteljice pravni interes za pokretanje ovog postupka.

Prvenstveno treba naglasiti da je odredbom članka 81 st. 1 i st. 2, Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 96/03, 46/07 i 70/07- dalje ZZZP) propisano da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca te je sukladno odredbi članka 87 st. 1. ZZZP-a nepoštena ugovorna odredba ništetna. Nastavno prema odredbi čl. 84 ZZZP-a nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni dopuštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive s time da i odredbom čl. 4 Direktive st. 2. 93/13 EEZ od 05. travnja 1993 godine o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštena ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani te isporučene usluge i robe na drugoj strani, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene

Naime, ugovorna odredba je jasna i razumljiva ako je ta odredba ne samo gramatički razumljiva, nego ako su potrošaču jasni ekonomski razlozi koji se nalaze u pozadini primjene te odredbe kako bi na temelju točnih i razumljivih kriterija mogao

procijeniti ukupne ekonomske posljedice koje iz tih odredbi proizlaze odnosno kako bi mogao sagledati koliki će iznos zaduženja za čitavo vrijeme trajanja ugovora o kreditu.

Imajući u vidu da se odredbama ZZP-a uređuje zaštita osnovnih prava potrošača pri kupnji proizvoda i usluga s posebnim osvrtom na djelotvorniju pravnu zaštitu potrošača, koji se u ugovorima s trgovcima posebice u tzv. tipskim unaprijed formuliranim ugovorima, što je sukladno odredbi čl. 295 Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21 i 114/22-udaljnjem tekstu ZOO) i predmetni Ugovori o kreditu, pojavljuju kao „slabija strana“ jer se u takvim ugovorima ugovornim odredbama nije pojedinačno pregovaralo, što suprotno osnovnom načelu obveznog prava, načelu savjesnosti i poštenja, može uzrokovati znatnu neravnotežu u pravima i obvezama na štetu potrošača.

Sud je analizirajući odredbu čl. 2. toč. 11. predmetnog ugovora o kreditu, kojom je ugovorena obveza tužitelja kao korisnika kredita platiti sve naknade i troškove sukladno tarifi naknade za usluge kreditora, stava da navedena ugovorna odredba ne predstavlja odredbu o predmetu ugovora i cijeni odnosno „glavni predmet ugovora“ što rezultira time da se na tu ugovornu odredbu ne odnosi isključenje testa poštenosti.

Obzirom da pri ocjeni o tome je li neka ugovorna odredba obuhvaćena pojmom „glavni predmet ugovora“ treba uzeti u obzir narav, opću strukturu i odredbe ugovora, pravni i činjenični kontekst ugovora. Naime, Sud Europske unije je postavio određene kriterije nacionalnim sudovima za ocjenu predstavljaju li pojedine odredbe ugovora o kreditu glavni predmet ugovora ili ne odnosno mogu li se te odredbe i pod kojim uvjetima testirati na poštenost pa je tako u presudi broj C- 224/19 i C-259/19 od 16. srpnja 2020 godine utvrdio da je točan doseg pojmova „glavni predmet“ i „cijena“ u smislu odredbe čl. 4. st. 2 Direktive 93/13 EEZ ne može odrediti pojmom „ukupni troškovi kredita za potrošače“, pa se stoga naknada za otvaranje kredita ne može smatrati bitnom činidbom hipotekarnog zajma zato što je uključena u njegove ukupne troškove. Drugim riječima bitne činidbe ugovora „glavni predmet ugovora“ su odredbe kojima se utvrđuju bitne činidbe ugovora koje ga određuju kao takvog i bez kojih to ne bi bio taj ugovor za razliku od ugovornih odredbi akcesornog karaktera koji ne definiraju glavni predmet ugovora, pa podliježu testu poštenosti, a u koje odredbe svakako se ubraja i odredba o naknadi za obradu kredita i administraciju kredita, jer te odredbe ne definiraju bit ugovora o kreditu iako ulaze u ukupne troškove kredita za potrošače.

Isto tako u presudi broj C-259/19 od 16. srpnja 2020 godine Sud EU je utvrdio da je čl. 3. stavak 2 1 Direktive 93/123 EEZ treba tumačiti na način da ugovorna odredba o zajmu sklopljenog između potrošača i financijske institucije kojom se potrošaču nalaže plaćanja naknade za otvaranje kredita može stvoriti na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere kad financijska institucija ne dokaže da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima.

Nadalje, u presudi broj C-84/19, C-229/19 i C-252/19 od 03. rujna 2020 godine Sud EU je utvrdio da odredbe ugovora o potrošačkom kreditu kojima se na teret potrošača stavljaju troškovi različiti od povrata kredita u obliku glavnice i kamata nisu obuhvaćene iznimkama predviđenim odredbama čl. 4. st. 2 Direktive EEZ ako se tim odredbama ne predviđa niti priroda tih troškova niti usluge koje se njima plaćaju te ako su sastavljene na način da kod potrošača stvaraju zabunu kada je riječ o njegovim obvezama i ekonomskim posljedicama tih odredbi, što treba provjeriti nacionalni sud. Stoga analizirajući provedene dokaze ovaj sud je utvrdio da je odredba čl. 2. st. 11. predmetnog Ugovora o kreditu kojom je ugovorena obveza korisnika kredita platiti sve

naknade i troškove pa tako i naknadu za obradu kredita, nepoštena ugovorna odredba, a time sukladno čl. 87 st. 1 ZZP-a ništetna iz slijedećih razloga.

Imajući u vidu da se o predmetnoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, jer je istu nesporno unaprijed formulirao tuženik, trgovac, zbog čega tužitelj, potrošač niti nije imao utjecaja na njen sadržaj, u pitanju je odredba unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, sud je stava da je ta ugovorna odredba nepoštena, a time i ništetna obzirom da suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača, a to tim više što je naknada za obradu kredita određena u postotku od odobrenog iznosa kredita, što korisnike kredita dodatno dovodi u neravnotežan položaj. Naime, za pitanje je li ugovorna odredba pa tako i odredba o tzv. ulaznoj naknadi suprotna načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača nije odlučna samo visina te naknade već prvenstveno činjenica da je ta ulazna naknada o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, ugovorena od strane trgovca po sistemu „uzmi lili ostavi“, a ujedno je ugovorena u postotku od odobrenog iznosa kredita. Iako je tuženik, trgovac, prilikom obrade zahtjeva i odobravanja kredita sasvim sigurno imao određene troškove, u pitanju su razni operativni i materijalni troškovi, kao primjerice trošak rada djelatnika banke, trošak cijene uredskog materijala, trošak informatičke opreme i slično, sama činjenica da je naknada za obradu zahtjeva tzv. ulazna naknada određena u postotku od odobrenog iznosa kredita, što znači da korisnici kredita kojima je odobren veći iznos kredita plaćaju višu naknadu, govori u prilog tome da tako ugovorenom naknadom za obradu kredita nisu pokriveni stvarni troškovi koje je tuženik imao pri obradi svakog pojedinog zahtjeva i odobravanja kredita.

Naprotiv, ne samo da je ugovorenom tzv. ulaznom naknadom nisu pokriveni, plaćeni stvarni troškovi, jer bi tada ta naknada bila ugovorena u nominalnom iznosu, a ne u postotku od odobrenog iznosa kredita obzirom da svi troškovi odnosno trošak rada djelatnika banke, trošak cijene uredskog materijala i slično, nisu determinirani visinom odobrenog iznosa kredita, te tužitelju nije jasno niti nedvosmisleno predočeno na što se konkretno odnosi tzv. ulazna naknada i što se tom naknadom zaista plaća.

Naime, ukoliko bi se iz tzv. ulazne naknade trebao platiti trošak rada djelatnika banke, postavlja se ujedno pitanje iz kojeg razloga bi se taj trošak uopće isplaćivao iz predmetne naknade, a ne iz ugovorenih kamata, jer opis poslova radnog mjesta kreditnog savjetnika za građanstvo uključuje razgovor s klijentima, davanje informacija o kreditima, kao i sama obrada kredita, a što uključuje i provjeru kreditne sposobnosti svakog pojedinog klijenta.

Ujedno treba naglasiti da u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu nije postojalo zakonsko ograničenje na ugovaranje predmetne naknade s time da su Pravilnikom o naknadama za potrošačke kredite (Narodne novine broj 15/14) kojim je izrijekom dopuštena naknada za obradu kredita, preciznije definirane te naknade, tuženik, koji je nesporno sastavio predmetu ugovornu odredbu o naknadi za kredit o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, nije dokazao opravdanost naplaćene i ugovorene visine naknade u postotku od odobrenog iznosa kredita, što rezultira time da je ta ugovorna odredba suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovorenih strana na štetu tužitelja.

Nadalje, bitno je naglasiti da za pojam potrošača u smislu Direktive 03/13/EEZ od 05. travnja 1993. godine nije odlučno znanje i iskustvo pojedinog potrošača, jer je za zaštitu prava potrošača od nepoštenih ugovornih odredbi odlučan samo podređeni položaj potrošača koji nemaju mogućnost pregovaranja o općim uvjetima banke, kao

kreditora, koji se primjenjuju na kredite koji se sklapaju, pa stoga svi oni neovisno o pojedinačnim razlikama u znanju i iskustvu u odnosu na banku, kreditora, dijele jednaki, podređeni položaj. Isto tako prema praksi Europskog suda za pojam potrošača, a to je svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao izvan okvira svog obrta, poduzeća i profesije, nije odlučno što je potrošački ugovor prestao ispunjenjem, jer korisnici kredita, potrošači, koji su otplatili kredit i traže povrat plaćenog na temelju pravila o stjecanju bez osnove, obzirom da su plaćanja učinjena temeljem nepoštenih ugovorenih odredbi, zadržavaju svojstvo potrošača iako je ugovor prestao ispunjenjem,

Osim toga treba naglasiti da tužitelj u svakom slučaju ima pravni interes za utvrđenje ništetnosti predmetne ugovorne odredbe o tzv. ulaznoj naknadi s time da se sukladno odredbi čl. 328 ZOO-a pravo na isticanje ništetnosti ne gasi.

Imajući u vidu da je tuženik na prethodno opisani način povrijedio interes i prava tužitelja jer je u potrošačkom ugovoru o kreditu koristio nepoštenu ugovornu odredbu kojim je ugovorena naknada za obradu kredita tzv. ulazna naknada o kojoj odredbi se nije pojedinačno pregovaralo, a uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovorenih strana na štetu tužitelja kao potrošača te je stoga ta odredba nepoštena, a time i ništetna, rezultira time da tuženik, koji je odgovoran za ugovaranje ništetne ugovorne odredbe, jer je istu nametnuo tužitelju kao potrošaču, bez mogućnosti pregovaranja, nepošten stjecatelj.

U odnosu na navode tuženika da izostanak kondemnatornog zahtjeva za vraćanje stečenog po osnovi ništetnog pravnog posla upućuje na zaključak da tužiteljica nema pravni interes za deklaratornu pravnu zaštitu, ovaj sud iste smatra neosnovanima. Naime, treba navesti da je zahtjev za utvrđenje ništetnim prethodno pitanje za ostvarenje zahtjeva za vraćanje stečenog bez osnove na temelju tog pravnog posla ili pak drugih zahtjeva kao posljedice ništetnosti pravnog posla. Pravni interes za takav deklaratorni zahtjev ne isključuje sama činjenica što pored deklaratornog, nije postavljen i kondemnatorni zahtjev. Osim toga čl. 328 Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22 i 155/23 daje ZOO) propisano je neograničeno isticanje ništetnosti odnosno da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, dok je čl. 327. st.1. ZOO-a propisano da se na ništetnost može pozvati svaka zainteresirana stranka što znači da pravo na isticanje ništetnosti nije uvjetovano podnošenjem kondemnatornog zahtjeva

U odnosu na prigovor tuženika o visini predmeta spora treba navesti da se tuženik neosnovano poziva na to da se vrijednost predmeta spora određuje samo prema vrijednosti kondemnatornog zahtjeva, a i ne deklaratornog zahtjeva budući da takav stav nije u skladu s odredbama čl. 35. do čl.40. ZPP-a koje reguliraju utvrđivanje vrijednosti predmeta spora. Pored toga, upravo je deklaratorni zahtjev tužitelja za utvrđenje ništetnosti sporne ugovorne odredbe bio potreban za odlučivanje o eventualnom kondemnatornom zahtjevu, a obzirom da je u konkretnom slučaju riječ o ugovornoj odredbi čija ništetnost nije već prethodno utvrđena u kolektivnom sporu radi zaštite interesa i prava potrošača. Osim toga, upravo se o deklaratornom tužbenom zahtjevu isključivo raspravljalo u ovom postupku jer je tuženik tijekom cijelog postupka osporavao pravnu osnovanost tog zahtjeva, te su se u svezi toga provodili dokazi zbog čega je pretežiti dio troškova nastao upravo vezano za deklaratorni tužbeni zahtjev. Osim toga i odredbom čl. 19 Zakona o sudskim pristojbama je propisano kako je u parnicama u kojima je predmet spora utvrđivanje postojanja ili nepostojanja određenog prava ili pravnog odnosa kao vrijednost predmeta spora se

uzima iznos koji je tužitelj naznačio u tužbi, ali ne manji od 1.327,22 eura slijedom čega je ovaj sud i prihvatio vrijednost predmeta spora naznačen u tužbi.

Slijedom navedenog, a temeljem odredbe čl. 325 st. 1. ZPP-a u svezi s odredbom čl. 81 st. 1 i st. 2 ZPP-a, čl. 84 ZPP-a, odredbom čl. 87 st. 1 ZPP-a odredbom čl. 2, 4 st.2 i čl. 5 Direktive Vijeća 93/13EEZ, odredbom čl. 295 ZOO-a, čl. 323 st. 1. ZOO-a i čl. 1115 ZOO-a ovaj sud je usvojio kao osnovan tužbeni zahtjev kojim se utvrđuje ništetnom odredba čl. 2.toč. 11. predmetnog ugovora o kreditu od 29.ožujka 2011. godine sklopljenog između tužiteljice kao korisnika kredita i tuženika kao kreditora, kojom je ugovorena obveza plaćanja između ostalih i tzv. ulazne naknade.

Tužiteljici je dosuđen parnični trošak sukladno čl. 154, st. 1. ZPP-a imajući u pri tome u vidu vrijednost predmeta spora i važeću odvjetničku tarifu i trošak sastava tužbe u iznosu od 200,00 eura prema Tbr. 7. toč.1., za sastav podnesaka od 09. lipnja 2026. godine i dana 20. lipnja 2026. godine, svaka radnja po 200,00 eura prema Tbr. 8. toč.1., za zastupanje na ročištima dana 20. srpnja 2026 i dana 24. rujna 2026. godine svaka radnja po 200,00 eura prema Tbr. 9. toč.1 koji iznosi uvećani za 25 % PDV-a iznose 1.250,00 eura. Tužiteljici je priznat i trošak pristojbe na tužbu u iznosu od 53,09 eura i na presudu u iznosu od 53,09 eura sukladno Zakonu o sudskim pristojbama što čini sveukupan trošak tužiteljice u iznosu od 1.356,18 eura.

Odluka o kamatama na parnični trošak temelji se na odredbi čl. 29. st. 2. ZOO-a u svezi s čl. 30. Ovršnog zakona (Narodne novine broj 112/12, 25/13 i 93/14).

Tuženiku nije dosuđen zatraženi parnični trošak obzirom je tužiteljica u cijelosti uspjela s tužbenim zahtjevom, a sve sukladno čl. 154. st. 1. ZPP-a.

Slijedom navedenog odlučeno je kao u izreci ove presude.

Makarska, 12. listopada 2026. godine

Sudac

Angela Koštro

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe Županijskom sudu.

Žalba se podnosi putem ovog suda u tri primjerka u roku od 15 dana od dana dostave prijepisa presude (članak 348 ZPP-a).

Stranci koja je uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje, sud neće dostavljati presudu prema odredbama ZPP-a o dostavi pismena.

Ako stranka nije pristupila na ročište na kojem se presuda objavljuje, a uredno je obaviještena o ročištu, smatrat će se da joj je dostava presude obavljena onoga dana kada je održano ročište na kojem se presuda objavljuje. Ovjereni prijepis presude stranka može preuzeti u sudskoj zgradi.

Stranci koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje sud će presudu dostaviti prema odredbama ZPP-a o dostavi pismena (članak 335 ZPP-a).
DNA:

1. Pun. tužitelja
2. Pun. tuženika
3. U spis

Broj zapisa: **9-3088e-806ac**

Kontrolni broj: **0ad0c-9b693-5a916**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Makarskoj** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.